

דו-שיח בין נחשון וגונן

מלים: נתן אלתרמן

פורסם ב'טור השביעי', העיתון 'דבר' 23 באוגוסט 1946

נחשון וגונן, שנולדו במהלך [הפלגת הספינה 'הגנה'](#) - הם נחשון מאורי וחיים (גונן) ברגרין בתמונה מ-2013

והם שני מפסילים בני יומם, שגילוי
קמלית רחוקה למחנה שקלית, נ'שכח
אוקם על סמל נוסט כי ראוי שיפראו
שמותיהם בקראל נחשון וגונן נהיה בן.

לא! לא זה. בקצור, מפריעני לישון.
יבכו למה מיוחה לא אדע, זה, נחשון?
אז ענה לו נחשון: הירם. גונן...
הירם... על ככה שנתנו בנדרת.
זה טיבו של הלב. הוא איננו רשן
בקאיר לו ירם ראשון של מולדת.

תדפדף נא, גונן, בספרי התנועה -
יעננו אותה, אם לא קראת ציין:
גם אנשי עליה ראשונה ושניה
כלים הראשון לא עצמי בקצט ציין.

ואצלנו, גונן, זהו לילה ראשון
של חיים
ועתלית
וגרם גם יחד.
מה תפלא, גונן, אם קשה קצת לישון...
סוף-כל-סוף
תהיה לא-נשפחת.

וענה לו גונן: אכן זה מדבר...
זו נדאי הסקה... ונדמו משגנים.
וגרם הדריק, וגרם זמר -
וערשו הגדולה נעצב ים-המים.

סח נחשון: בן. צדקת. גם בי השוטר
הסמפל פה כאלו מלבעלה למטה.
אף דובר הסוכנות,
קר, פחות-אז-יותר,
לי רמו: אין דבר. טוב מאד שגולדת.

נאנח אז גונן ואמר: הן סדע
שאני פסימיסט מעודי לא הייתי.
לי רק צר שמיני אחרי הלדת
בקר אנחנו שקועים בדי-שיח פוליטי.

ויודע אני מה, חבר פרטיין,
שגם זה יעבר. ונרכים תפמחנה.
ויילדים שפכו ספצות-העשן
עוד יבכו
משני התלב שספמחנה.

ויכול אני עוד לספר לך סוד,
ואתה ברטוריקה בי אל תחשר נא:
צי אנגלי פה אילי לא לעד יעמד,
אף ערשות ילדים
פה לעד תעמקנהו.

הירם הגדיה, קלא ונכון.
תינוקות ודרורים
נרדמו עלי ארץ.
ובק שני פרטיינים, גונן ונחשון,
נהלו עוד די-שיח
מערש לערש.

סח גונן לנחשון: בן. חבר. אין זה צחוק.
בקר בארץ אני
וכמעט בן יומים.
אף לגי עוד נרש כמו לב התינוק,
וקשה לי, אחי,
לעצם העינים.

סח נחשון: בן, חבר פרטיין, יום גדול.
הפסינה,
הלדה.
העבא.
הפילדת.

יש לי רגש כאלו נזכרתי אתמול -
ושנתי, כשנתה, בנדרת.

סח גונן: לא לשוא היא נודדת נדוד.
מבננו רחוק מבהירות ספמחנה.
תנשים... ובקצת לא-לגליים-עוד...
ואת הרגשותי היום במבט המינקח.